

اصول حداقل شرایط نظارت بر بیمه‌گران اتکایی (اکتبر ۲۰۰۲)

مترجم: نیلوفر علیرضایی^۱

مقدمه

این مقاله اصولی را درباره حداقل شرایط نظارتی بیمه‌گران اتکایی محض ارائه و مؤلفه‌هایی را که در چارچوب نظارتی باید در میان بیمه‌گران اولیه و بیمه‌گران اتکایی یکسان باشد، مشخص می‌کند. بیمه‌گران وابسته، معمولاً به عنوان بیمه‌گران اتکایی نیز ایفای نقش می‌کنند. زمانی که این بیمه‌گران تنها ریسک‌های شرکت مادر را پوشش می‌دهند و جزئی از همان مؤسسه هستند، ممکن است ریسک‌های مشابه شرکت مادر را در سیستم مالی بپذیرند. با وجود این ممکن است قوانین جداگانه‌ای برای تشخیص این ریسک‌ها وضع شود.

۱. بیمه‌گران اتکایی بر ثبات بازارهای بیمه تأثیر دارند. آنها می‌توانند باعث پیشرفت ریسک و ثبات مالی بیمه‌گران اولیه شوند و ظرفیت صدور را ایجاد کنند. اگر چه برای داشتن چنین تأثیرهای تثبیت کننده‌ای، این مؤسسه‌ها باید قادر به انجام تعهدهای خود باشند.

۲. بیمه‌گران اتکایی پوشش بیمه‌ای را از طریق ابزار سنتی یا خدمات انتقالی ریسک جایگزین (ART) ارائه می‌دهند. آنها خدمات خود را به صورت مستقیم و یا به صورت ایجاد شعبه‌ها ارائه می‌کنند، در حالی که بیمه‌گران اتکایی بر مبنای اصول جهانی فعالیت می‌کنند و باید مکان وقوع ریسک، انواع فعالیت‌ها و تفاوت‌های قانونی را در میان حوزه‌های قضایی در نظر بگیرند.

۳. هم اکنون، بیمه‌گران اتکایی در برخی حوزه های قضایی به صورت کاملاً مستقیم یا نیمه مستقیم اداره می شوند و حوزه های قضایی دیگر به نمایندگی های نرخ‌گذاری، برای ارزیابی امنیت بیمه‌گران اتکایی اعتماد می کنند. برخی از ناظران مجوز صدور بیمه اتکایی را از بیمه‌گران اتکایی مجاز در حوزه قضایی خود کسب می کنند، در حالی که دیگران به ارزیابی فعالیت‌های انجام شده بیمه‌گران اتکایی در حوزه قضایی خود می‌پردازند. بعضی از حوزه‌های قضایی برای فرستادن وثیقه، پوشش تعهدات محتمل (یا تعهدات همراه با حاشیه سود) به بیمه‌گران اتکایی نیاز دارند.

در اغلب حوزه‌های قضایی، یک بیمه‌گر اتکایی که به عنوان بیمه‌گر اولیه ایفای نقش می کند تحت نظارت نیز قرار می گیرد.

۴. اصول بین‌المللی شناخته شده برای نظارت بیمه‌گران اتکایی به علت طبیعت جهانی تجارت و این انتظار که تجارت برای مثال در مناطق جدید گسترش پیدا خواهد کرد، لازم است. شرکت‌کنندگان جدید در بازارهای بیمه اتکایی یا مؤسسه‌های موجود در بازار که به گسترش فعالیت‌های خود می‌پردازند، باید امنیت قابل قبولی را ارائه دهند.

۵. بیمه‌گران به ارزیابی امنیت بیمه‌گران اتکایی که با آنها در ارتباط هستند، نیاز مستمر دارند. ناظران بیمه‌گران اولیه نیز نیاز به دسترسی اطلاعاتی درباره بیمه‌گران دارند که این اطلاعات شامل این مطلب است، آیا این بیمه‌گران اتکایی تابع مدیریت مؤثری در جای دیگری هستند یا خیر.

۶. با تشخیص این که همیشه تفاوت‌هایی در شیوه‌های نظارت وجود دارد، این اصول به شناسایی حداقل نیازها برای بیمه‌گران اتکایی می‌پردازد. این نیازها باید توسط سیستم مؤثری برای تبادل اطلاعات حمایت شود. فرض می‌شود که حرکت به سمت اصول جهانی یک فرایند تدریجی خواهد بود. چون در برخی از حوزه‌های قضایی ناظر فاقد قدرت و منابع لازم برای نظارت بر بیمه‌گران اتکایی محض است.

۷. حداقل شرایط، یک روش یکسانی را در رابطه با نظارت بیمه‌گران اتکایی تدارک می‌بینند. در چنین سیستمی، مسئولیت به دوش ناظر داخلی بیمه‌گران اتکایی است. ناظر داخلی، مسئول نظارت مؤثر بر کار است و از او انتظار می‌رود که به‌طور مؤثر با ناظران حوزه‌های قضایی دیگر در جایی که بیمه‌گر اتکایی فعالیت می‌کند، ارتباط داشته باشد.

۸. گسترش یک روش جهانی کارا در سرپرستی بیمه‌گران اتکایی مزایایی را به همراه دارد. این مزایا شامل تنوع بیشتر ریسک، استفاده مؤثر از سرمایه موجود، به حداقل رساندن نظارت‌های مجدد و کاهش روش‌های جایگزین در ارزیابی پوشش مورد نیاز خسارت‌های بیمه اتکایی است.

۹. حداقل شرایط اداره بیمه‌گران اتکایی با بیمه‌گران اولیه تفاوت دارد. حوزه‌های قضایی که بر بیمه‌گران اتکایی نظارت می‌کنند می‌بایست اصولی را به کار برند که ویژگی‌های فعالیت بیمه اتکایی و انواع ریسک‌هایی را که در بردارد (به خصوص در رابطه با قدرت مالی‌شان) نشان دهد. قوانین باید بهترین عملکرد را در صنعت منعکس کنند. همچنین نباید نوآوری‌هایی را که باعث پیشرفت و ثبات بازار بیمه اتکایی می‌شود، نادیده گرفت.

۱۰. اصل اول بیان می‌کند که شرایط و فعالیت‌ها برای بیمه‌گران اتکایی با آنچه برای بیمه‌گران اولیه به کار برده می‌شود، تفاوت دارد. زیرا ویژگی‌های فعالیت‌های انجام شده با هم تفاوت دارند.

اصل اول

اداره و نظارت ذخایر فنی بیمه‌گران اتکایی، سرمایه‌گذاری‌ها و نقدینگی، شرایط سرمایه‌ای، سیاست‌ها و رویه‌های اطمینان از مدیریت مشارکتی مؤثر باید نشان‌دهنده ویژگی‌های فعالیت بیمه اتکایی باشند و توسط سیستم‌های تبادل اطلاعات بین ناظران تکمیل گردد.

ذخایر فنی

۱۱. ناظران باید توانایی ارزیابی کفایت رویه‌های به کار برده شده توسط بیمه‌گران اتکایی را داشته باشند تا مسئولیت‌های آنها مشخص شود.

۱۲. ناظران باید محدودیت‌هایی را که بیمه‌گران اتکایی با آن مواجه هستند در نظر بگیرند. برای مثال، آنها برای ایجاد ذخایر فنی به میزان زیادی بر اطلاعاتی که از بیمه‌گران اولیه به دست می‌آورند، تکیه می‌کنند. در نتیجه ممکن است در دریافت اطلاعات درباره خسارت‌ها تأخیرهای قابل توجهی به وجود

آید. بیمه‌گران اتکایی باید سیستم‌های مناسبی برای تأمین ذخایر خسارت‌های به وقوع پیوسته داشته باشند. این سیستم‌ها با نام IBNER شناخته شده‌اند. به طور کلی بیمه‌گران اتکایی و اولیه از روش‌های

آکچوئری مشابه برای ایجاد و تأمین ذخایر IBNR استفاده می‌کنند.

سرمایه گذاری و نقدینگی

۱۳. بیمه‌گران اتکایی مانند بیمه‌گران اولیه باید در مواردی سرمایه‌گذاری کنند که از لحاظ امنیت، بازده، تنوع و قابلیت عرضه به بازار بتوانند تعهدهای خود را به‌خوبی پوشش دهند.

استراتژی‌های سرمایه‌گذاری بیمه‌گران اتکایی پیچیده‌تر هستند چون اغلب نیاز دارند که موجودی‌ها و تعهدها را برای تعداد زیادی از حساب‌ها و بازارهای مختلف اداره و هماهنگ کنند. به‌علاوه ممکن است مجبور باشند که زیان‌های وسیع بیمه‌گران اولیه را جبران کنند. بیمه‌گران اتکایی نیاز به ابزار مؤثری در مدیریت سرمایه‌گذاری‌های خود و ریسک‌های نقدینگی دارند.

شرایط سرمایه‌ای

۱۴. در تعیین شرایط سرمایه، ناظران باید ریسک‌هایی را که شامل حجم فعالیت‌ها و تنوع آن است، در نظر بگیرند. هر چه حساسیت یک شرکت دربارهٔ ریسک بیشتر باشد، نیاز به مدیریت قوی ریسک و سرمایه برای تقویت قدرت مالی بیشتر خواهد بود.

ریسک‌های مهمی که بیمه‌گران اتکایی با آنها مواجه می‌شوند شامل بیمه‌گری، سرمایه‌گذاری‌ها (هماهنگی نقدینگی و حساب‌ها)، مالیات‌بندی و ریسک گروهی برای بیمه‌گران اتکایی است که در یک گروه کار می‌کنند. به‌علاوه بیمه‌گران اتکایی مانند بیمه‌گران اولیه در معرض ریسک‌های عملیاتی گوناگونی قرار دارند که منشأی آن می‌تواند کارمندان (خطای انسانی یا کلاهبرداری داخلی)، تکنولوژی (نقص تکنولوژی یا سیستم‌های خراب شده)، روابط مشتری (مشاجرات مربوط به قراردادها) و یا از خارج (کلاهبرداری خارجی) باشد. همچنین چون نتایج عملیاتی بیمه‌گران اتکایی بی‌ثبات‌تر از بیمه‌گران اولیه است، آنها باید سرمایه خود را حفظ کنند تا ریسک موجود در این کار مشخص شود و در حد معقول با این خسارت‌ها مقابله کنند.

۱۵. بیمه‌گران اتکایی ممکن است از ابزارهای تحلیل مالی پویا یا دیگر مدل‌های ریسک برای تعیین سرمایه اقتصادی مورد نیاز استفاده کنند. ناظران باید درباره این ابزار آگاهی داشته باشند. مشروط بر این که این مدل‌ها در آینده کاملاً قابل اطمینان باشند و استانداردهای ناظران را برآورده سازند و به‌طور مناسب کنترل شوند، این ابزار ممکن است برای تسهیل در شناسایی و نیازهای سرمایه‌ای بیمه‌گران اتکایی به‌کار برده شوند.

نظارت مشترک

۱۶. استانداردهایی باید برای اطمینان از نظارت مشترک مؤثر بیمه‌گران اتکایی ارائه شود. برای مثال، باید استانداردهایی با توجه به وظایف و مسئولیت‌های هیئت مدیره وجود داشته باشد.

۱۷. از بسیاری جهات بیمه‌گران اولیه و بیمه‌گران اتکایی با مشکلات مشابهی مواجه می‌شوند. اما در مورد بیمه‌گران اتکایی ممکن است برخی مشکلات متفاوت و بعضی اوقات دقیق‌تر و گسترده‌تر باشند. با در نظر داشتن این مطلب، بیمه‌گران باید سیاست‌ها و رویه‌های مناسبی داشته باشند که موارد زیر را تحت پوشش قرار دهد:

صدور بیمه نامه (شامل صداقت طرفین قرارداد، سیاست‌های کاری و مدیریتی)

ذخیره‌سازی

شناسایی، اداره و کنترل کل مجموعه

شرایط جری (توفان، زمین لرزه، سیل و رگبار)

رشته فعالیت و تنوع جغرافیایی

واگذاری مجدد (پوشش و امنیت)

سرمایه‌گذاری‌ها (شامل تطبیق و تنوع دارایی‌ها)

نقدینگی و جریان مالی پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی

تطبیق حساب‌ها

۱۸. علاوه بر این، استانداردهای IAIS باید به موارد زیر نیز ارجاع داده شوند:

استانداردهای نظارتی بر مدیریت دارایی، دسامبر ۱۹۹۹؛ استانداردهای نظارتی بر مشتقه‌های مالی،

اکتبر ۱۹۹۸ و استانداردهایی برای ارزیابی پوشش بیمه اتکایی بیمه‌گران اولیه و امنیت بیمه‌گران اتکایی،

ژانویه ۲۰۰۲.

تبادل اطلاعات در نظارت بیمه‌گران اتکایی

۱۹. ناظران با تبادل اطلاعات می‌توانند از تجارب یکدیگر بهره بگیرند. ناظران باید به تبادل اطلاعات

براساس روش‌های نظارتی شامل اطلاعات و تجربه‌های مربوط به حوادث فاجعه‌آمیز پردازند.

اصل دوم

به‌جز آنچه در اصل اول بیان شد، سرپرستی نظارت فرم‌های قانونی، صدور مجوز و امکان لغو آن، آزمون‌های خوب و مناسب، تغییر در کنترل، روابط گروهی، نظارت فعالیت‌های داخلی، بازبینی در محل، تحریم‌ها، کنترل‌های داخلی و حسابرسی و قوانین حسابداری مورد استفاده برای بیمه‌گران اتکایی باید مشابه بیمه‌گران اولیه باشد.

تنظیم و اداره فرم‌های قانونی

۲۰. قانون حوزه قضایی داخلی می‌بایست فرم‌های قانونی بیمه اتکایی را تعریف کند.

صدور مجوز و امکان لغو آن

۲۱. بیمه‌گران اتکایی باید قبل از به‌عهده گرفتن فعالیت‌های بیمه اتکایی در حوزه قضایی خود مجوز داشته باشند. ناظران حق دارند مجوز شرکتی را که شرایط گرفتن و داشتن مجوز یا برآوردن تعهداتش را ندارد، لغو کنند. اگر مجوز لغو شود، شرکت بیمه اتکایی باید به کار خود خاتمه دهد.

آزمون‌های خوب و مناسب

۲۲. نظارت بر بیمه‌گران اتکایی باید توسط افرادی انجام شود که شهرت و شرایط خوب حرفه‌ای داشته باشند. بنابراین مالکان بزرگ، هیئت مدیران و سرپرستان باید از آزمون‌های خوب و مناسب پیروی کنند. این آزمون‌ها باید با توجه به "نوشته‌های راهنمای IAIS در مورد اصول مناسب و کاربرد آن" در اکتبر ۲۰۰۰ باشند.

تغییر در کنترل

۲۳. ناظر حوزه قضایی داخلی باید این قدرت را داشته باشد که جوابگوی سهام‌داران از طریق منافع مادی بیمه‌گران اتکایی باشد.

روابط گروهی

۲۴. بیمه‌گران اتکایی باید بر مبنای فردی یا گروهی نظارت شوند که این امر بر موقعیت مالی مؤسسه‌های مجاز انفرادی تأثیر دارد.

ناظران باید کفایت سرمایه، بیمه‌گری و دیگر ملاحظات مربوط به ریسک‌ها و فعالیت‌های گروهی را ارزیابی کنند. استاندارد IAIS ممکن است به این نحو ارجاع شود؛ استاندارد نظارتی در مورد

هماهنگی گروهی، اکتبر ۲۰۰۰؛ اصول تمرکز بر ریسک، دسامبر ۱۹۹۹؛ اصول کفایت سرمایه، فوریه ۱۹۹۹؛ اصول مربوط به فعالیت های گروهی، دسامبر ۱۹۹۹ و ساختاری برای اطلاعات نظارتی اشتراکی، فوریه ۱۹۹۹.

نظارت بر فعالیت های داخلی

۲۵. ناظر حوزه قضایی داخلی باید مطمئن شود که تمام بخش های فعالیت بیمه گران اتکایی تابع نظارت مؤثر است. ناظر باید بتواند و بخواهد که در مورد اطلاعات مربوطه با دیگر بیمه ها و ناظران بیمه های اتکایی در پیروی از اصول محرمانه سهیم باشد.

بازبینی در محل

۲۶. ناظران باید این قدرت را داشته باشند که بازرسی ها را در محل برای نظارت بر فعالیت و امور مربوط به بیمه گران اتکایی انجام دهد که این نظارت شامل بازرسی حساب های مالی، اسناد و دیگر مدارک است. استانداردهای IAIS در این رابطه به اصل نظارت بازرسی در محل، اکتبر ۱۹۹۸، ارجاع داده می شود.

تحریم

۲۷. ناظران باید این قدرت را داشته باشند که اقدامات اصلاحی را در مورد مشکلات مربوط به مجوز بیمه گران اتکایی اعمال کنند. توانایی های ناظران باید بر مبنای قوانین و مقررات باشد و در جایی که تردید جدی درباره توانایی شرکت برای ادامه فعالیت وجود دارد، مدیر باید ناظران بیمه اتکایی را آگاه کند، به این شرط که ناظران بتوانند محرمانه بودن اطلاعات را براساس قوانین و اختیارات حوزه داخلی حفظ کنند.

کنترل های داخلی و حسابرسی

۲۸. ناظر باید قادر به بازبینی کنترل های داخلی باشد که هیئت مدیره و مدیران به کار می برند و در جایی که لازم است کنترل های دقیق تری را خواستار شود.

۲۹. مدیر باید به حسابرسان داخلی حساب ها دسترسی داشته باشد.

اصول حسابداری

۳۰. اصول حسابداری باید شامل اصول ارزشیابی و منطبق با اصولی باشد که قابل استفاده بیمه‌گران اولیه است. از آنجا که بیمه اتکایی یک فعالیت جهانی است و بیشتر مؤسسه‌ها در حوزه‌های قضایی مختلف فعالیت می‌کنند، کلیه بیمه‌گران اتکایی باید از اصول حسابداری یکسان تبعیت کنند.

دسترسی به اطلاعات غیر عمومی

۳۱. بسیار مهم است که ناظران بیمه اتکایی به اطلاعات ضروری دسترسی داشته باشند و آنها را دریافت کنند تا بتوانند نظرهای مناسبی درباره ریسک‌های هر شرکت ارائه دهند. اطلاعات مورد نیاز برای انجام این بازبینی و تحلیل‌ها باید از گزارش‌های مالی و آماری کسب شود که از طریق بازبینی‌هایی در محل و ارتباط با حسابرسان خارجی و آکچوثرها صورت می‌گیرد. کلیه ناظران بیمه اتکایی باید محدودیت‌هایی در رابطه با محرمانه بودن اطلاعات را در فعالیت‌هایشان در نظر بگیرند که این امر شامل بازرسی در محل نیز می‌شود.

واژگان کلیدی:

نظارت، بیمه‌گران اتکایی.

منبع:

IAIS, " Principles on Minimum Requirements for Supervision of Reinsurers" , OCT 2002.